

бізнесу, агрохолдинги активно залучають капітал через випуск і розміщення акцій на фондових біржах за кордоном, чого не можуть собі дозволити інші форми агробізнесу.

Однією з основних економічних передумов створення холдингових компаній в Україні стали процеси акціонування і приватизації великих державних підприємств і об'єднань. Законодавчою основою заснування та діяльності холдингових компаній в Україні став Указ Президента України від 11 травня 1994 р. “Про холдингові компанії, що створюються в процесі корпоратизації та приватизації”

Дослідження діяльності агрохолдингів, як форми організації агропромислового виробництва, засвідчує, що основним шляхом їх створення є інвестування капіталу, вітчизняного чи іноземного походження, спочатку в переробну промисловість, що забезпечує значно швидший його обіг і окупність. Зокрема це стосується олієжирової, борошномельної, хлібопекарської, цукрової, м'ясо-молочної промисловості. Наступним етапом капіталовкладень є сфера збуту продукції через розбудову логістики і власної торговельної мережі. З накопиченням необхідних фінансових ресурсів уже на третій стадії створювалося власне сільськогосподарське виробництво через оренду земельних і частково майнових паїв й закупівлю необхідних ресурсів, насамперед сучасної техніки [3].

Діяльність агрохолдингів проходить переважно на інноваційній основі, що і відповідає сучасним тенденціям розвитку сільськогосподарського виробництва, що характеризується впровадженням новітніх технологій виробництва та його управління. Роль агрохолдингів у розвитку сільського господарства досить значна і з кожним роком має тенденцію до збільшення.

Література:

1. Котикова О.І. Теоретичні засади формування інноваційної моделі сільськогосподарського землекористування / О.І. Котикова // Сталий розвиток економіки. – 2012. – №5. – С. 9-12

2. Кучер А. Специфіка конкуренції в контексті розвитку агрохолдингів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.confaiapv/at/ua>.

3. Указ Президента України від 11.05.1994 р. № 224/94 “Про холдингові компанії, що створюються в процесі корпоратизації та приватизації” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

КОМПЛЕКСНА ОЦІНКА ФІНАНСОВОГО СТАНУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

І. Магали, студентки гр. ФК-1-13

Науковий керівник: С. Халатур, к. е. н., доцент

Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

Фінансово-господарська діяльність підприємства в умовах ринкової економіки по-новому ставить питання регулювання його розвитку. Невтручання держави в господарську діяльність підприємств змушує їх самостійно шукати шляхи адаптації до ринкових умов, знаходити методи

удосконалювання своєї діяльності для забезпечення нарощування економічного потенціалу і конкурентоздатності.

Для комплексного аналізу фінансового стану підприємства необхідно оцінити тенденції найбільш загальних показників, які з різних сторін характеризують фінансовий стан підприємства. Показниками та факторами доброго фінансового стану підприємства можуть бути: стійка платоспроможність, ефективне використання капіталу, своєчасна організація розрахунків, наявність стабільних фінансових ресурсів.

Показники та фактори незадовільного фінансового стану: неефективне розміщення коштів, брак власних оборотних коштів, наявність стійкої заборгованості за платежами, негативні тенденції у виробництві. У вітчизняній економічній науці недостатньо приділялось уваги проведенню аналізу фінансового стану.

Актуальність даних досліджень підтверджує той факт, що сьогодні на переважній більшості вітчизняних підприємств спостерігається відсутність ефективного механізму управління фінансовою діяльністю підприємства внаслідок низького рівня професіоналізму управлінського персоналу. До найзагальніших показників комплексної оцінки фінансового стану належать показники дохідності й рентабельності.

Фінансовий стан підприємства - це комплексне поняття, яке є результатом взаємодії всіх елементів системи фінансових відносин підприємства, визначається сукупністю виробничо-господарських факторів і характеризується системою показників, що відображають наявність, розміщення і використання фінансових ресурсів[2, 21]. Велике значення має аналіз структури доходів підприємства та оцінка взаємозв'язку прибутку з показниками рентабельності. Важливо проаналізувати зв'язок прибутку підприємства з формуючими прибуток факторами, що полегшує практичну орієнтацію в цих питаннях. Дохідність підприємства характеризується абсолютними й відносними показниками. Абсолютний показник дохідності - це сума прибутку або доходів. Під час аналізу вивчають динаміку змін обсягу чистого прибутку, рівня рентабельності та фактори, які впливають на них. Основними факторами, що впливають на чистий прибуток, є обсяг виручки від реалізації продукції, рівень собівартості, рівень рентабельності продукції, фінансові результати та витрати від операційної звичайної діяльності, величина податку на прибуток та інших податків, що виплачуються з прибутку.

Аналіз дохідності підприємства проводиться в порівнянні з планом та попереднім періодом. За умов інфляції важливо забезпечити об'єктивність показників та запобігти їх викривленню через постійне підвищення цін. Аналіз проводиться за даними роботи за рік. На підприємствах недержавних форм власності для акціонерів та засновників найважливіше значення має рентабельність їхніх пайових і статутних внесків у складі загальних інвестицій. Тому цьому аспекту оцінки фінансового стану підприємства треба приділити серйозну увагу.

Практика рекомендує для оцінки рентабельності підприємства

використовувати систему взаємозв'язаних показників рентабельності. З цією метою необхідно використовувати дві основні групи показників рентабельності: а) показники, розраховані на підставі поточних витрат (вартості продажу); б) показники, розраховані у зв'язку з використанням виробничого капіталу (виробничих активів).

Важливу роль у комплексній оцінці фінансового стану підприємства, особливо в акціонованих підприємствах, відіграє третій із розглянутих показників - коефіцієнт віддачі акціонерного капіталу.

Література:

1. Бондар Н.М. Економіка підприємства: Навч. посібник./Н.М. Бондар – К.: Видавництво А.С.К., 2004. – 400 с.
2. Поддєрьогін А.М. Фінанси підприємств: Підручник. / Поддєрьогін, А. М., Білик, М. Д., Буряк Л. Д. – К.: КНЕУ, 2005. - 286 с.
3. Шваб Л.І. Економіка підприємства: Навч. посібник/ Л.І. Шваб - [4-те вид.]. – К.: Каравела, 2007. – 584 с.

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙ У СФЕРІ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО АГРОБІЗНЕСУ

В. Мареніченко, аспірант

Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

Зростання інвестиційної активності виступає індикатором, який визначає рівень стабільності, досягнутий в країні. При цьому поняття «інвестиційного клімату» пояснює ступінь сприятливості ситуації в економіці країни, в умовах якої можливо отримати необхідні прогнорозовані інвестиції або ж надати інвестиції з мінімальним ризиком.

Сприятливий інвестиційний клімат є одним із проявів росту економіки та фундаментальною основою якісного розвитку бізнесу, що формується роками, незалежно від розміру підприємства чи сфери діяльності. Особливої уваги потребує створення сприятливого інвестиційного клімату в малому та середньому агробізнесі через, по-перше, найбільшу його чутливість до змін в інвестиційних процесах, по-друге, через його важливість та масштабність діяльності в економіці більшості країн світу, включаючи і Україну.

Прикладом створення зразкового інвестиційного клімату є Австрія. Жодна європейська країна не має в своєму розпорядженні такого великого досвіду зростання інвестиційного ринку. Більше 1000 міжнародних підприємств координують свій бізнес з Австрії [1]. Ключовими етапами інвестиційної політики цієї країни є:

- сприяння бізнесу (податкові пільги, такі як дослідницька премія в розмірі 10%, податкова пільга на навчання в розмірі 20% або гранти Фонду сприяння дослідженням);

- розвиток міжнародних науково-дослідних і проектних установ (в країні знаходиться близько 2800 науково-дослідних і проектних інститутів, а також 60 центрів передового досвіду, що займають ключові позиції в своїх областях в